

Lieve Pride Walkers,

De afgelopen jaren horen we mensen van zowel binnen als buiten de homobeweging zeggen dat de homo-emancipatie voltooid zou zijn. Of in elk geval, zo goed als voltooid. Dat het enige probleem nog zit bij wat hardnekkig lastige groepen - moslims, marokkanen, religieuzen, misschien hier en daar nog wat tokkies - en dat we er dan wel zo'n beetje zijn.

Volgens mij is dit een groot misverstand. Een misverstand dat wij als homobeweging ook zelf hebben voortgebracht. Ik denk dat we ons de afgelopen jaren te veel hebben mee laten slepen door gelijkheidsidealen.

We hebben hard ingezet op gelijke rechten en gelijke behandeling op het gebied van homo-ouders, adoptie, en het huwelijk. Dat is terecht, en op die manier hebben we geweldige successen geboekt.

Maar we zijn ook gaan geloven dat emancipatie gelijk staat aan integratie. Dat het hoogste streven van homo's is om op gelijke voet met hetero's te staan. Dat het zo fanatiek mogelijk wegcijferen van de verschillen échte emancipatie is.

Wat daar de negatieve gevolgen van zijn heb ik gezien toen ik onderzoek deed naar hoe homojongens tegenwoordig uit de kast komen. Zo normaal mogelijk doen is voor hen een nationale sport geworden, soms op het obsessieve af. Hun persoonlijke en seksuele ontwikkeling wordt voortdurend geremd door schaamte. Ze durven niet meer uit de pas te lopen, en, misschien nog wel erger, ze doen mee aan pesterijen en uitsluiting van jongeren die dat wel doen.

Volgens mij maken we een vergissing door emancipatie alleen te zien als gelijkheid. Het is belangrijk dat we inzetten op gelijke rechten, maar dat betekent niet dat we in hoeven te zetten op zoveel mogelijk gelijk zijn, zoveel mogelijk hetzelfde zijn als de rest van de samenleving.

Is hetgeen wat ons bindt niet juist het feit dat we allemaal hebben gevoeld en ervaren wat het is om anders te zijn? Om je anders te kleden, anders te praten, anders te gedragen, anders te flirten, anders te seksen?

Deze week praten we weer veel over trots, pride. Gay pride, pride walk. Voor mij staat homoseksualiteit inderdaad gelijk aan trots, trots op het horen bij een groep die anders durft te zijn, op wat voor manier dan ook. Een groep die niet grenzen bewaakt maar grenzen doorbreekt, wat voor grenzen dat ook zijn.

Bijvoorbeeld de grens doorbreken tussen liefde en seks. Mensen zijn seksuele wezens, laten we daar trots op zijn en plezier uit halen. Laten we de sletjes in ons midden niet uitsluiten maar toejuichen.

Bijvoorbeeld ook de grens doorbreken tussen homo en hetero. Het stikt van de hetero's met homotrekjes, en homo's met heterotrekjes. Biseksuelen zien we nog te vaak als laffe homo's die niet helemaal uit de kast durven te komen.

En de grens doorbreken tussen man en vrouw. Transseksuelen, travestieten, mannelijke vrouwen, vrouwelijke mannen en queers zijn niet de extreme uitersten van onze emancipatiebeweging, maar zij vertegenwoordigen juist precies hetgeen waar onze emancipatiebeweging over moet gaan.

En tot slot ook de grens doorbreken tussen allochtoon en autochtoon. Autochtoon staat niet gelijk aan tolerant en allochtoon is geen synoniem voor achterlijk. Religieus zijn kan prima samengaan met homo zijn. En te vaak staat er op onze profielen op GRINDR en GayRomeo nog teksten als "No Asians". Racisme, islamofobie en homofobie hebben dezelfde oorsprong: ze zijn terug te herleiden tot angst voor anders zijn.

Laten we vandaag en deze hele pride week vooral laten zien dat onze beweging zich niet verenigt in een saai emancipatieverhaal over gelijkheid, maar in trots op het anders zijn. Fuck integratie, leve diversiteit. Happy Gay Pride!